

светена на Св. Илия; въ нея е имало всяка година богослужение. Въ деньтъ на Св. Илия се е вършила на върхътъ цѣлокупна набожностъ и литургия. На този день събирали се тукъ много калугери отъ всичкитѣ мѣнастири и скити, за да прѣкаратъ цѣла нощъ въ набожно размишляване.

Да се запознаемъ сега по-наподробно съ мѣнастиритѣ и скититѣ, които принадлежатъ къмъ тѣхъ. Главниятъ мѣнастирь на Сливенската Света Гора билъ Спасовскій (Сотирскій) мѣнастирь, който е расположенъ въ околността на с. Сотира, на едно отъ най-живописнитѣ мѣста на Источний Балканъ. Бившиятъ мѣнастирь е състоялъ отъ манастирски здания и една черква. Зданията сж биле двѣ, отъ които едното е било продълговато съ направление отъ западъ къмъ истокъ, а другото кръгесто. Въ сѣвероисточната посока отъ тѣхъ е отстранена черквата, на която старитѣ основи още до днесъ личатъ. Тя била градена отъ единъ редъ тухли и камъни по плантъ на византийскитѣ черкви. Споредъ мнѣнието ни, тя е била покрита съ двѣ кубета и е била украсена вътрѣ съ осемъ мраморни стълбове. Оевѣнъ прѣзъ главната врата отъ кждѣ западната страна, се е влизало въ черквата отъ кждѣ южната страна прѣзъ една тѣсна вратичка. Черквата е била отъ най-напредъ по-светена на Св. Спасъ (Сотиръ), както показва названието на близкото село Сотира. Като гледаме отъ черквата въ югозападната посока на близката полянка разпознаваме още добръ очеркътъ на горѣпоменатитѣ мѣнастирски здания. Отдолу до тѣхъ излиза изобилень изворъ „Врисъ“ наречень, единъ отъ най-любопитнитѣ мѣнастирски забѣлжителности. Началото си зима Врисътъ отъ „бързата вода, която извира при западното подножие на високиятъ връхъ Катъгово, а като се изгубва наведнажъ не много